

тели и кметътъ бѣхъ накарани да дойдѣтъ на това тържество, за да засвидѣтелствуватъ своето сърбско потекло.

Това, което научихъ, много ме наскърби. Въ Русия, въ Ромъния, въ Австрия и въ Турция има българи, има сърби, има гърци и други народности, които сж поданници на тия държави. Само въ Сърбия и Гърция нѣма и неможе да има нито единъ българинъ. Защо това да бжде така?

Въ Зайчерско нѣмало българи, па нѣмало и въ Пиротско. Истина ли е това? Недѣйте се сърди! Азъ не говорѣхъ за обида, а за братско споразумение.

Сърбска страна ли е Пиротъ и околността му? Послушайте! Отъ 850 година па до 1394 год. т. е. до самото падание подъ турцитѣ Пиротъ (Нишавско) е билъ съ България. Дори и въ врѣмето на Душана, границата на силната Сърбска държава не сж обемали Пиротско. Това не е ли истина?

Когато България падна подъ турцитѣ, а една частъ отъ Сърбия стоеше още независима прѣди Косовската битка, тогава войвода Димитрий, синътъ на Войхна, който е билъ при Лазаря, заелъ гр. Пиротъ, нѣ това траяло кратко врѣме — само нѣколко мѣсеци. Ако това, нѣколко мѣсечно владѣние дава право да се нарече Пиротъ сърбски градъ, тогава на добъръ часъ!

Въ черковно отношение Пиротъ *никога*, дори и при Душана, не е билъ отдѣлянъ отъ българското отечество, а всѣкога е билъ епархия *българска*. а и ваши постари списатели иж признавали за такава (глед. „Гласникъ“ VIII 129) Въ 1843 год. въ Пиротско стана възстание, което се потуши отъ турцитѣ по много жестокъ начинъ. Това събитие бѣше възбудило цѣлъ дипломатически въпросъ, дори и единъ френски пратеникъ ходи да изслѣдва работата, на самото мѣсто. За това възстание на *българитѣ* въ Пиротско и за тяхното изклаване писахъ всички европейски вѣстници, па писахъ и вашитѣ „*Београдски Новини*“. Во тия ваши вѣстници никѣдѣ Пиротско се не нарече сърбста страна, а българска. Дори и тогава, когато се създаде „*старосърбската*“ ваша вѣнкашна политика отъ Милоевича и